

נועם זיידר

יו"ל ע"י מבק "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק
שכונת "רמות דוד" קרעמשנק - קרית גת

חג הפסח • תשפ"ב • גליון נ"ז

◆ בנינים מרבורתינו בענין מצווה סיפור יציאת מצרים ◆

דא"ח מכ"ק מרן
ארמו"ד שליט"א

◆ נועם זיידר

עיקר העבודה היא להנך הרורות הבאים

"ולמען תספר באזני בנך וכן בנך" וגו' (ב.י. קשה מפני מה אין מספיק וידעתם כו', אלא צריך אף לספר לבניו וב"ב, וביותר קשה דלא מצינו כזאת בכל סיפורי התורה ואף בכריאת שמים וארץ לא מצינו כן אלא כיצ"מ וטעמא בעי. ונראה לכאור דאכן וידעתם כו' אי"ז מספיק וצריך אף לספר לבניו וב"ב דהעיקר הוא חינוך הכנים כאשר האריך לכאור בקדשו זקה"ק מוהרד"ם זיע"א עה"כ "כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו ואת אחריו ושמרו דרך ה'" וגו' (בראשית יח, טו), ברש"י "כי ידעתיו לשון חיבה", קשה דכי רק בעבוד זאת השי"ת מחבב את אברהם אבינו וכי על שעמד בכל עשרת נסיונות שהשליך עצמו לתוך כבשן האש ועקד את יצחק בנו יחידו הנולד לו לכן מאה שנה על גבי המזבח וכי בעבוד זאת לא יאהב אותו השי"ת.

אך נראה מכאן דאכן "אשר יצווה את בניו ואת אחריו" הוא הגדולה מכולם דאדם אינו חי לעולם ואף עם כל העבודה והמסירות נפש אך אם אין מי שימשיך זאת לדורות הבאים מי יעבוד את השי"ת אחר כך.

על כן אמר הכת' כי ידעתיו לשון חיבה גדול אהבה וחיבה לאאע"ה יותר מכל על "אשר יצווה את בניו ואת אחריו ושמרו דרך ה'" שגם אחריו כדורות הבאים יכירו וידעו ויעבדו את השי"ת שזה העיקר להנך ולצוות את בניו אחריו,

וביאר כ"ק אאמו"ר הרה"ק זיע"א דאאע"ה על אף עומדו בעשרה נסיונות מ"מ יש לו גבול וסוף, אבל "אשר יצווה את

המשך בעמוד ב' ❧

דברי אוקים חיים מכ"ק ארמו"ר
דקור"ט ה"נועם ישראל" זיע"א

◆ נועם זיידר

ע"י סיפור יציאת מצרים ממשיכים ניסים ונפלאות

"ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'" (שמות ב.י. בספה"ק נועם אלימלך כתב לכאור כשהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו עמנו תמיד עושה לנו נס שנוקם לנו מאויבינו אז נתעורר הרחמים להינקם מן האויבים, ודבר זה מועיל אפי' לעתיד בכל דוד כשישראל יצטרכו להינקם מאיזה אויב העומד עליהם שהקב"ה ינקום בו כיוון שכבר נתעוררו אותן הרחמים.

ובזה פי' הכת' "ולמען תספר" פי' עי"ז שתספר "את אשר התעללתי במצרים" תעוררו אותן הרחמים להינקם לכם מאויביכם, וינקם לכם מאויביכם לכל יוכלו להצר לכם כלל.

אאמו"ר הרה"ק זיע"א על דרך זה פי' הכת' (דברים ג, כא) "וזאת יהושע צווייתי בעת ההוא לאמר עיניך הרואות את כל אשר עשה ה' לשני המלכים האלה כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה" עפ"י עובדא אצל זקה"ק מוה"ר מאיר הגדול מפרעמישלאן זיע"א, פ"א הלך עם תלמידו על אם הדרך, וציווה למשמשו להדליק הלילקא ציבעך (מקטרת) ונכבה מהרחות פ"א לפני

המשך בעמוד ב' ❧

בנינו ואת ביתנו אחריו אין לו גבול וסוף, זהו **"כי ידעתיו"** לשון חיבה.

והוסיף דיש להתבונן דלו יצויר שאאע"ה היה נשרף ככשן האש ה"ז לא היה קדוש ה' אלא לשעה ולא לדורות, אך ע"י שהקב"ה הציל את אברהם אהבו מתוך כשן האש נעשה קדוש ה' לדורות.

וכן לו יצויר שיצחק אע"ה היה נעקד ע"ג המזבח ה"ז לא היה קדוש ה' אלא לשעה ולא לדורות, אך ע"י שהקב"ה הציל את יצחק אע"ה מהעקידה נעשה קדוש ה' לדורות, כלומר דהנחת רוח הגדול ביותר להשי"ת כ"ה אינו מסירות נפש כפשוטו שפושט צווארו למענו יתברך דלא הוזה קדוש ה' אלא לשעה ולא לדורות אלא **"אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו"** דהוא קדוש ה' לדורות, זהו **"כי ידעתיו"** לשון חיבה, ע"כ דבה"ק.

טייערע אידן, יהודי יושב באוהלה של תורה ומשיג כהוית דאכיי ורכא טוב מאוד, יהודי שופך את ליבו לה' בתפילה טוב מאוד אבל עדיים אי"ז מספיק, צריך להביא את הכנים לכיה"כ להתפלל, אמנם להקפיד שלא יפריע להתפלל, שבניו יראו תפילה מה היא, צריך להביא את הכנים לטיש שבניו יראו שבת מה היא.

♦ ♦ ♦

אפילו ילד שלא הגיע לחינוך נקלט במוחו רשימה דקדושה

אמר רז"ל באבות (ב. ה.) "ד' יהושע בן חנניה אשרי ילדתו", וכידושלמי יכמות אמרו "דאמו הליכה עריסתו לכיהמ"ד כדי שלא יכנסו באוניו אל ד"ת", חזינן מהכא דבר נורא אפי' ילד שלא הגיע לגיל חינוך מ"מ נקלט במוחו רשימו של התורה כו' ולהיפך ח"ו ג"כ, ע"כ צריך להקפיד במשנה זהירות להתנהג הערליך בבית כגון שיאמר ברכות ככוונה כו' וכן ששכ"ק יהי' שב"ק כו' ואז נקלט במוח התינוק רשימה דקדושה, אבל כל הנ"ל צריך לעשות כשפיו וליבו שווין דאי לאו הכי מוח התינוק מרגיש, וכה גדול הוא כוח הרשימו דאפש' לראות דאפי' מי של"ע ירד מן הדרך רח"ל השבתות, התפילות מלוחן אותו ואפשר דאף יחזירהו למוטב.

ועפ"י הדב' האלו ית' מ"ש פרעה "לכו נא הגברים ועבדו את ה'" דפרעה רומז ליצה"ר (דפרעה אותיות הערף) הוא אומר זהו "לכו נא הגברים ועבדו את ה'" (א) בלא הכנים, אבל **"ויאמר משה"** הצדיק אומר (משה שפיר קא אמרת ספה"ק) **"בנערינו ובזקנינו נלך בכנינו"** וגו' דאף הילדים הרכים ילכו לעבוד את ה' כנ"ל.

ויש להוסיף **"כצאננו וכבקרנו נלך"** דגם את הגשמיים אכילה ושתייה וכו' נקדש לה', כדב' **אאמו"ר** הרה"ק זיע"א **"כי ממנו"** מהגשמיים **"נקח לעבוד את ה'"** להפך החומר לצורה,

♦ ♦ ♦

ביציאת מצרים נתייחדו כלל ישראל מאומות העולם

והטעם דדווקא ביצי"מ נצטוינו לספר לבנינו ולב"ב דכזה נתייחדו כל"י מאוה"ע כדב' **"אנכי ה"א אשר הוצאתיך מאמ"צ"** ול"כ אשר בראתי שמים וארץ דכזה כולא עלמא שוין כרם ביצי"מ נתייחדו כל"י משאר אוה"ע.

זהו **"ולמען תספר באוני בניך וכן בניך"** דעיקר העבודה לחנך הדורות הבאים שיספר לבניו ולב"ב את הניסים והנפלאות שעשה ה' לאבותינו במצרים ועי"ז **"וידעתיו כי אני ה'"** בניו וב"ב ידעו שיש מנהיג לכירה ד'ואשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו, ויקבלו עליהם עול מלכותו ית' ויעבדהו כלונ"פ חפיצה.

♦ ♦ ♦

מלכים ומקום הניחו לי אבותי ורכותי להתגדר בו עפי"ד **בספה"ק** דאמונה הוא לשון המשכה מלשון הכת' **"ויהי אומן את הדסה"**, וע"י שתספרו שאיזה צדיק פעל ישועה כזאת תתעצם האמונה בקרבכם ותהיו ראויים להיוושע אכ"ר.

♦ ♦ ♦

ע"י סיפור יציאת מצרים תתעצם בקרבכם האמונה בה'

"למען תספר באוני בניך וכן בניך וגו' וידעתם כי אני ה'", יש לדקדק אומרנו **"וידעתם"** דהא קרא מיירי במספר לבניו וב"ב והיה לו לומר וידעו שהם ידעו מאי וידעתם שאף הוא ידע.

וגל"פ דהמספר לבני וב"ב את הניסים והנפלאות שעשה ה' לאבותינו ממצרים מחזק האמונה לבניו וב"ב ואף בקרבו תתעצם האמונה.

זהו **"ולמען תספר באוני בניך וב"ב"** כלומר עי"ז שתספר לבנך וב"ב **"את אשר התעללתי במצרים"** עי"ז **"וידעתם כי אני ה'"** אף אתה תדע שיש מנהיג לכירה **ואשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו.**

ועפ"י גל"פ מ"ש בעל ההגדה **"וכל המרבה לספר ביצי"מ ה"ז משובח"** בפשטות הכוונה דמשובח הוא להרכות כסיפור יצי"מ, ולדרכינו ית' **"דה"ז משובח"** קאי על המספר כלומר שהמספר עצמו נעשה משובח כאמונה.

♦ ♦ ♦

סגולה נפלאה מרביה"ק זיע"א להיפקד בזש"ק

"למען תספר באוני בניך וכן בניך". ענין סיפור יציאת מצרים הוא כדי לחזק האמונה ולפרסם שיש מנהיג לכירה **ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו**, ואדם שלא נפקד בזש"ק, ע"י שיספר ביציאת מצרים יזכה להיפקד בכנים, כי ע"י שמספר ביצי"מ מראה שאינו כפוי טובה ומכיר בטובת הקב"ה וחסדיו, עי"ז מידה כנגד מידה יזכה לחסדי השי"ת לזש"ק, זהו **"למען תספר"** ע"י זה שתספר ביציאת מצרים תזכה **"לבנך וכן בניך"** אמן.

♦ ♦ ♦

• בנינים נאלו ובנינים ערתידין להינאל •

אני יליד בערגסאז השוכן למרגלות הרי הקרפטים. בשנת תשל"ו זכיתי לכוון את אדמת ארץ ישראל הקדושה, וקבעתי את משכני בעיר קרית גת שהייתה אחת האפשרויות להתיישבות לעולים דאז מברית המועצות.

שכן טוב היה לי ושמנו וילי וויינברגר ונרקמה בינינו ידידות. לאחר שנה בשנת תשל"ז בא וילי והצעה בפיו 'מעקל' (כיניו לשמי עד היום) אולי תרצה לבוא איתי לרבי, 'מיהו הרבי?' ניסיתי לברר, וילי השיב לי שהרבי הוא אברך צעיר אדמוני אבל כולו אומר קדושה. אכן הצטרפתי אל וילי ונכנסתי לרבי זיע"א, שם גיליתי רבי קדוש מורם מעם כשצורת פניו מאירה כשמש, מני אז נקשרתי לרבי בכל מאודי כל ימיו.

ניצני האביב החלו להפציע. חודש ניסן הגיע. וכמו בכל בית יהודי איתם מגיעים סדרת הנקיונות לקראת חג הפסח הקרב ובא, וכמהדרין מן המהדרין רואים שלא ישאר אפילו פירוור של אבק באחד מן החורים והסדקים ברחבי הבית.

התוכניות נערמו על השולחן. ביום זה נגמור את חדר השינה, ביום זה את ארונות הספרים וכו', כך תכננו את ימי הנקיון וכן את ימי הקניות, וביותר הימים שבהם כבר יבשלו את מאכלי הפסח המיוחדים, בשבוע שחל בו פסח.

אבל אף אחד לא חשב שכך יתנהלו הדברים...

היה זה יום ראשון בשבוע ד' ניסן תשס"ג בשעות הערב. הנני נמצא במטבח כשלפתי גניחות חרשיות ומוזרות עולות באזניי, אני מטה אוזן ואני שומע שהגניחות באות מכיוון החדר שינה.

רצתי לחדר שינה ואז מתגלה לעיני מחזה שחור. אני רואה את זוגתי גונחת ומשמיעה קולות שאינם ברורים מגרונה. 'מה קרה?' אני שואל אותה בלחץ, אבל היא במקום להשיב משמיעה קול משונה, ואני מגלה שהיא מנסה להזיז את ידה אבל זו לא נשמעה לה.

ליבי החל להאיץ את דפיקותיו, אני ניגש לטלפון הבית ומיד מטלפן לרופא, הרופא שאל אותי בקצרה מה אני רואה, רק התחלתי לתאר את המצב ואת המראה הנגלה לעיניי יותר מכך הוא לא היה צריך, הוא הפטיר שהוא מגיע בטיסה אלי הביתה ונותקה השיחה.

תוך דקות ספורות הוא כבר נקש על הדלת, נכנס לחדר שינה ובדק את רעייתי, הוא רק ראה את המצב, הוא אמר לי בלחץ 'תזמין מיד אמבולנס ותאמר להם בשמי שישלחו ניידת טיפול נמרץ'.

תוך דקות ספורות כבר היינו בתוך האמבולנס, והוא פתח בדהירה אל עבר ביה"ח ברזיל באשקלון, לא ידעתי בדיוק מה מצבה אבל הבנתי שהמצב ממש לא מזהיר, כשבאמצע הדרך אמר לי א' הפרמדיקים 'תתפלל חזק כי המצב שלה לא טוב'...

בדרכינו לביה"ח כבר התקשרו אנשי ההצלה לביה"ח בהודעה דחופה על האשה שמובלת כעת לביה"ח ושיכינוונו חדר בטיפול נמרץ. חיכיתי שכבר נגיע לביה"ח ונשמע מה מצבה.

בהגיענו לביה"ח היא הוכנסה מיד לטיפול נמרץ כשצוות רופאים מסתערים על מיטתה. אני חיכיתי מבחוץ בחוסר סבלנות כשליבי דופק בפרעות, כשאין לי מושג מה מצבה של רעייתי ומה הולך להיות הבאות.

לאחר זמן מה יוצא אלי רופא ומבשר לי 'מיכאל תשמע! רעייתך עברה אירוע מוחי קשה, צד שמאל של הגוף שלה משותק, בשמעי מילים אלו קיבלתי סחרחורת, והרופא המשיך 'אין באפשרותה להניע את ידה ורגלה השמאלית, כמו"כ הראיה והשמיעה בעין ובאוזן השמאלית נלקחה ממנה, וגם הדיבור נלקח ממנה לאחר שהפה גם התעות, אנחנו מצדינו ננסה לעשות כל מאמץ בשביל להשיב לה ולו חלק מזה, בכדי שתוכל לתפקד, אני מאחל רפואה שלימה ושיהיו בשורות טובות'.

הרופא עזב את המקום ואני לא ידעתי אנה אני בא, התחלתי לחשוב על החיים שנחתו עלי כך מבלי שום הכנה או הודעה מוקדמת. זאת אומרת שרעייתי נכה, והיא תחיה כל חייה על כסא גלגלים שיצטרכו מישהו שיוביל אותה, היא לא תוכל לתפקד יותר כל דבר היא תצטרך להיעזר באחרים, גם כל תפקוד הבית כעת נחתו על כתפי מבלי שום יכולת עזרה ממנה...

אח"כ הורשה לי להיכנס לחדרה. הכאב והזעזוע היה איום ונורא. למחרת ביום שני הובאו כל טובי הרופאים בתחום שניסו לעשות ככל יכלתם, לאחר כמה שעות ניגש אלי רופא וצהלה על פניו 'מיכאל בשורה טובה יש לי בפני, רעייתך הצליחה לתת תזוזה קלה מאד בידה, נכון שבמצב הנוכחי זה היה נחמה קלה אבל כלום לעמות המצב כולו, 'מה עם הרגל?' שאלתי כמעט בזעקה, 'לא נראה לנו שיש מה לעשות' הפטיר הרופא 'ניסינו הכל והרגל אינה זזה כלל, כנראה שכבר לא תוכל להזיז את רגל שמאל בחייה'.

נסעתי לביתי ולמחרת ביום שלישי נכנסתי לרבי בעת קבלת קהל. שחתי לרבי את צערי והסברתי לו את המצב העגום בו אני נמצא, ואורח חיים שנחת עלי כעת להתמודדות רבת שנים.

הרבי האזין ברוב קשב. פניו האדימו. הרבי עצם את עיניו והחל למלמל דברים בשקט, לא הייתה לי אפשרות לשמוע מה הרבי ממלמל, כך נמשך המחזה משך כמה דקות, עד שהרבי פקח את עיניו ואומר לי: 'מעקל אתה ובנך תסיימו לנקות ולארגן את הבית לפסח, ובעז"ה רעייתך תבשל את המאכלים לפסח כשהיא בריאה ושליומה כפי שהייתה, בשמעי מילים אלו תהיות רבות עלו במוחי, הרי אני מגיע מבית החולים אני ראיתי איך היא נראית, משותקת ולא מצליחה לזוז מהמיטה ולו אפילו לא לשנות תנוחה, ואני הוא שדיברתי עם טובי הרופאים שקבעו שכך ישאר המצב, א"כ איך היא תנקה לפסח?!, אבל ידוע ידעתי שאם הרבי אמר כן יהיה ודבר מדבריו לא יפול ארצה, עניתי 'אמן' נישקתי את ידיו הקדושות ויצאתי מהחדר בשמחה עצומה.

מיד בצאתי נטלתי את הפלאפון לידי וחייגתי לרעייתי בביה"ח, איך שהיא הרימה שאגתי בשמחה את דברי הרבי, אפילו שהדברים היו נראים רחוקים מן המציאות, אבל רעייתי הייתה חודרת אמונת צדיקים ואמרה 'אם הרבי אמר אין שום ספק שכן יהיה'.

משך הימים כל מי שהגיע לבקר אותה, וכן לכל הרופאים שנכנסו לחדרה היא סיפרה בקולה החרשי את דברי הרבי, הרופאים קיוו שכן יהיה אבל לא הרבי הוא זה שמטפל בה אלא הם, שיועיל הרבי ההוא לבוא לכאן לביה"ח ולראות בעיניו את המצב ואז יאמר אם היא תבשל את המאכלים לפסח שחל בעוד שבוע בדיוק...

ליל שישי אור לט' ניסן האורות בחדרי ביה"ח נכבים, הלילה פורשת את כנפיה, החולים נמים את שנתם, גם

רעייתי אחת מביניהם, לפתע היא מתעוררת זיעה קרה שוטף אותה 'אוי איזה חלום' היא אומרת לעצמה, היא מעיפה מבט על השעון, השעה 5:00 לפנות בוקר של יום שישי, היא מנסה לשחזר את החלום שחלמה כעת - ובחלומה: 'צימאון עז גובר עליה היא חייבת כוס מים לשתייה להחיות את נפשה, היא קמה מהמיטה יורדת על רגליה ניגשת לברז ממלאה כוס מים ושותה לרוויה', 'אוי איזה חלום מתוק היא מהרהרת לעצמה'.

מבלי מחשבות מיותרות היא מנסה את החלום, היא מנסה להניע את רגליה והנה רגליה נשמעות לה היא משפשת את עיניה ואינה מאמינה, שני הרגליים זזים כרגיל היא יורדת מהמיטה מהלכת עליהם בהתרגשות, היא מנסה לצבות את עצמה לראות אם זה אמיתי או שמא עדיין היא בשיאו של החלום המתוק, אבל הכאב שהיא מרגישה אכן נותן לה להבין שהיא באמת מהלכת על רגליה, היא ניגשת לברז ממלאה כוס שתיה בידיה המתפקדים כרגיל ושותה לרוויה, היא חושבת לעצמה הן מכניסתי לביה"ח לא היה ביכולתי להתקלח הבה ננסה הלאה, היא נכנסת לחדר הרחצה ומקלחת את עצמה במים.

ביציאתה מחדר הרחצה פוגש בה הרופא שקיבל אותה בעת כניסתה לביה"ח, הוא הביט שוב ושוב לראות אם המחזה הוא אמיתי, 'זו את?!' הוא שואל את רעייתי, 'איך ירדת מהמיטה?' שאל הלחץ, 'אני חושש שעשית משהו מאד מסוכן, מה הולך פה?', אבל רעייתי השיבה לו ברוח נינוחה 'איני יודעת מה אתה רוצה ממני, אני בסדר גמור'. מיד היא טילפנה אלי בשאגות של שמחה, התיישבתי ברכב ונסעתי לביה"ח שיכור משמחה, הגעתי לביה"ח רעייתי אומרת לי 'אנו נוסעים הביתה', הסכמתי איתה אבל כאמרה זאת לרופאים נתקלה בסירוב מוחלט, 'אין על מה לדבר' אמרו לה בתקיפות, 'אנו חייבים לראות מה קרה כאן, איך עשית את זה, אנו אחראים כעת על החיים שלך ואנו לא יכולים לאפשר לך להסתכן, את חייבת להישאר!', אבל רעייתי סירבה ואמרה להם 'הן אמרתי לכם בשם הרבי שהכל יהיה בסדר, וכאשר אמר כן הוא, וכעת אני שבה לביתי עוד לפני שבת'.

הויכוחים נמשכו עוד קצת ולבסוף נעתרו הרופאים בדקו אותה בדיקה קלה ושחררו אותה הביתה פעורי פה ולא מאמינים כיצד האישה ששכבה כאן בלי תנודה עד לפני כמה שעות מהלכת על רגליה מזיזה את ידיה מדברת רואה ושומעת הכל כרגיל כפי שהייתה.

נסענו הביתה. הגענו בשעה 4:00 בצהריים ערב שבת הגדול. אני נכנס עם הרכב לחניה והפלאפון מצלצל, אני מוציא את הפלאפון והנה על הצג בנו של הרבי - האדמו"ר מטרעבישאן שליט"א, אני מרים את הטלפון הוא אומר לי 'שלום מעקל אני כעת עומד ליד הרבי. הרבי שואל מה עם רעייתך, 'אתה לא תאמין' אני זועק לו לטלפון, 'הרגע הגענו הביתה!'; ושחתי לו על הנס הגדול והעצום שקרה איתה. תוך כדי שיחה אני שומע שקט מעבר לקו, אני אומר 'הלו' לוודאות שהוא שומע אותי, והוא משיב לי 'אין לי מילים אני פשוט בוכה פה משמחה'. 'את רואה' אני פונה לרעייתי 'כאילו שהרבי היה צריך את בנו שיתקשר אלי בשביל לשמוע על המצב, הרבי רואה הכל בעיניו הפקוחות מסוף העולם ועד סופו'. כמובן שרעייתי בישלה לפסח, ממש ככל היוצא מפיו יעשה... זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הגה"ק ר' שמואל וואזנר בעל ה'שבט הלוי' זיע"א

• ט"ו ניסן תשע"ה •

מליין דולד, בדיושב מדיד הבנתי שהמחותן היקר לא מעלה בקצה דעתו שידידנו דקשיש סיפר לי על הצוואה השנייה, ושיש לי מסמך מפליל ביותר במגירת משרדי, ושהוא שילם מספיק לעורך הדין כדי שיעלים את דבר הצוואה השנייה, ושניהם עשו יד אחת לנשל אותי ממנה.

החלטתי שדבר ראשון אני מנסה להודיע ולכלכל את צעדיי ולא מספר לאיש או אשה את הנוכחות המסעידה, ושאת ההחלטה אקבל מאחד מגדולי הדוד. שלושה ימים לאחור מכן הייתי בדרכי לארץ ישראל לחתונת בן משפחה קרוב, במטוס החלטתי ללכת להתייעץ עם הרב וואזנר זצוק"ל, לא הכרתי אותו והוא לא הכיר אותי, אך הרגשתי שהשאלה שלי מספיקה בשביל להתייעץ עם גדול הדוד, וכך עשיתי - מהמטוס שמתי פעמי היישר לבית הרב וואזנר כשבמכונית השכורה מחכות לי המזוורות. הקשתי על הדלת, הרבנית פתחה. באתי מחוץ לארץ להתייעץ עם הרב, היא נכנסה פנימה ומיד שבה: 'הרב אמר שתיכנס'. הרב וואזנר דקשיב בדריכות לכל מילה לכל נייע ותנועה, סיימתי לספר, ונשמתי נשימה ארוכה. הרב וואזנר עצם את עיניו ולאחר אנחה קלה אמר: 'הסיפור ברור יש לך תביעה חזקה, גש לדין תורה'.

ידעתי מה המשמעות של דין תורה שכזה, הגלים שהוא יחולל בשכוננו, בבתי כנסת, בקהילה, באנשי העסקים, ועל כללנה בביתנו פנימה. הודיתי לרב ויצאתי מביתו, התחלתי לרדת במדרגות, ולפתע הדלת של הרב וואזנר נפתחה שוב והוא עומד בפתח, מבטי עלי כאב רחום ואומר לי: 'אתה יכול ללכת לדין תורה, אבל דע לך בני, על יתור הקב"ה משלם גם בעולם הזה'.

בחתונה רקדתי כמו שלא רקדתי מעולם, ריקוד של התרת הספקות, ריקוד של החלטה נבונה, ריקוד של עבודת המידות. כשהורתי לאחור כמה ימים לביתי בניו יורק, לקחתי את הצוואה, הדלקתי את האש בכיריים והעברתי אותה מן העולם. זהו זה, זה מאחוריי, לחשתי לעצמי בסיפוק, ומאותה לחישה נודתי על עצמי שתיקד, המשך שתיקד.

"שנים רבות חלפו, אני לא יודע בכמה הייתי מצליח להגדיל את אותם שלושה מליין דולד אם הייתי ניגש לדרך השנייה, אך בפועל ה' בידך אותי בהון של פי שישים ויותר, מאותו יום שהחלטתי על הויתור, כל עסק שנגעתי בו - ואפילו דקטן ביותר - הפך למכרה של זהב, ואני זוכה כיום בסייעתא דשמיא להחזיק את כל יוצאי הצ"ע על שולחני מתוך הרחבה, ולאפשר להם להימצא בעולמה של תורה מתוך שלושה, והמחותן, אהנו יידיים טובים מאוד, מתפללים באותו בית כנסת, שמחים יחד בשמחות משותפות ועולים יחד כל שנה לקברו של אותו יהודי גלמוד, שינוי יודעים שהוא עשה את דונו מהידרשה של אותו אדם, ורק אני יודע שגם אני עשיתי את דונו מאותה ידרשה.

"שנתיים שלוש לפני פטירת הרב וואזנר יצאתי לנפש באוסטרדיה. פגשתי מכר שסיפר לי שבמרחק קרוב נמצאת עיירת קיט ושווה בה הרב וואזנר, והוא בדרכו אליו להתברך ממנו, הוא הציע לי באדיבותו להצטרף אליו, כמובן שהסכמת, הגענו לשם לקדאת צהרים, נכנסנו לבית הכנסת של המלון, ידידי מיד ניגש להתברך מהגאון ורמו לי להצטרף אליו. הרב וואזנר נשא את עיניו ונתן בי מבט נוקב, ולפתע הורה באצבעו שאתקרב אליו גם אני.

"עשרים שנה חלפו מאותה פגישה יחידה ומיוחדת שפקדתי את ביתו של הרב וואזנר, היה ברור לי שהוא לא זוכר אותי, הרב רואה ביום מאות אנשים, כפול שלוש מאות שישים וחמישה, כפול עשרים, מליוני אנשים.

"התכופתי לעברו והוא רכן לעבר אוהני ולחש: 'נו, מה אתה אומר, על ותרגות משלמים בעולם הזה או לא...?'"

(מחוסר הנדער ר' חנוך ריגל ד"ל ששמע מפי בעל המעשה)

לפני עשרות שנים פתחתי עסק עם ידיד קרוב, עסק קטן שאט-אט הלך והתרחב לעסק פעיל ומכניס שהצליח לפרנס את שתי המשפחות שלנו, אם כי לא בהרווחה מופלגת, לאחד כמה שנים הכרתי יהודי ניצל שואה גלמוד ועשיר שעסק ביבוא מצרים שעסקנו בשיווק שלהם, התפתחו בינינו קשרי מסחר שאט-אט הפכו לקשרי ידידות, ולאחר שנתיים הוא כבר היה בן בית אצלנו - אצלי ואצל השותף השני, בשבתות ובמועדים ובסתר ימי חול. הוא הרגיש כל כך נוח עד שהחל לתת לנו עצות והוראות היכן למקם את הרהיטים ובאיזה צבע צריכים להיות הוילונות, וזה הלך ונהיה יותר קשה, עד שבאחד הימים שעוד גבול מני רבים נחצה אמרתי עד כאן! ניגשתי אליו ואמרתי לו בטון תקיף וברור: ידידי היקר! אתה יודע שאני ומשפחתי מכבדים ואוהבים אותך, אבל את ההתנהגות שלך ממש לא, וכשאתה אומר דעות ועצות למארחים שלך זה מאוד לא נעים. מהיום והלאה אל תתקרב בגיהול הבית.

הוא היה המום מהשינוי הפתאומי והטיח בי: 'על דיבורים כאלה אין מחילה ואיני רוצה להכיר אותך יותר, אצל השותף שלך הרבה יותר נעים, מהיום והלאה אל תדרוך אצלי בעסק, הכל רק דרך השותף'.

תקופה של כשנה חלפה, נקטתי כמה פעולות של פיוס בניסיון להרגיע ולהסביר שלא רציתי לפגוע אלא רק להגן על השלווה שלי ומשפחתי, זה לקח זמן אבל בסוף הייתה שיחת פיוס ולחיצת יד איתנו, ולאחר כמה שעות הוא כבר התקשר לביתנו ואמר שברוך ה' השלמנו והוא מוכן לבוא ולהתארח לפי הכללים... הוא אכן בא ושמו על הכללים, אבל באוויר היה עדיין אי נעימות מהעניין ההוא. באחד הביקורים כשלווייתי אותו, לא התאפקתי ואמרתי לו שאני מרגיש צורך שוב לבקש סליחה, ואני גם רוצה, הוספתי, להיות בטוח שהעניין מאחוריי. גם הוא לא התאפק, ואמר: 'מאחוריי? רק שתדע שבצוואה שלי כתבתי את כל הרכוש לשותף שלך, לא לעסק המשותף, אלא לשותף. ליתר דיוק, מאה דולר רשמתי על שמך'. צמרמורת אחזה בגופי וגלים של הלם רצו לי במוח זה אחר זה, לא חשבתי עליו מעולם במונחים של צוואה, לא העליתי בדעתי שליחסים שלנו יש תעריף של תשלום לאחר המוות, הרגשתי שאני עושה חסד של אמת עם יהודי גלמוד שכל משפחתו עלתה בעשן המשרפות, וללא ציפייה לגמול כל שהוא. אך ככל שחלפו הימים והדרהתי בדבר הצלחתי לשכנע ולנחם את עצמי במעלת הכסף שמגיע ביושר ובעמל.

לאחר כמה שנים נפרדתי מהעסק ופניתי לאפיק אחר, מכרתי את חלקי לשותף שכבר הספיק להיות מחוותני וסבא משותף לכמה נכדים. את דקשר עם השותף הגלמוד שכבר הזקין שמרתי והמשכתי לכבד אותו. כשהזמן אלינו לשבת, כבר בצדדי יום חמישי היינו מקדימים להביא אותו. בשלב מאוחר יותר נחלשה בריאותו ולקחתי על עצמי את הטיפול בו שזה אומר התמסרות מתמדת, דופאים, מאמצים, כספים ועוד.

יום אחד הוא קודא לי ואומר לי בדמעות: 'יקידי, אני כ"כ מצטער שגיליתי לך את הצוואה ההיא; תדע לך, שהיא שונתה זה מכבר והנה עותק מצולם', הוא מגיש לי אותה בידי תוך שהוא מפרט באחני את תוכנה: 'כל נכסי שווה בשווה לך ולשותף', כמובן שהודיתי לו ברגש, את אותו עותק הנחתי באחת המגירות בביתי. שבועיים לאחור מכן הוא הלך לעולמו. הלוויה מכובדת וכו'.

שבועות נוספים חלפו ואני מקבל הזמנה לבית המשפט לשם מימוש הצוואה, הגעתי, רגע לפני הדין הבחנתי בקריצת עין בין עורך הדין לשותף שלי, המחזות שלי, קריצה שהתבררה בדיעבד כרבת משמעות. כשעורך הדין הציג את הצוואה בפני השופט הדם שלי קפא בעורקים והפה התייבש באחת - הצוואה שהוגשה הייתה אותה צוואה ישנה שמזכה אותי במאה דולר ואת שותפי ביותר משה

מעניין לציין פה מה שנמצא בספרו של מרן בעל ה'שבט הלוי' זצוק"ל על ימי הפרטים ומובא שם ציטוט מדבריו בעניינו של יום הפרטים שנת תשכ"ט, וכה שילב משפט טמור בין דבריו:

...ויחוס על היהודים שעומדים ומוסרים נפשו עבור בני ישראל...

חודשים ספורים אח"כ בחודש תמוז תשכ"ט נלב"ע רביה"ק מוה"ר זיע"א.

כעבור שנה בשנת תשל"ו מובא ציטוט דפך ואלו הן דבריו הנשגבים:

...אין לנו מי שמוסר נפשו עבור כלל ישראל... מלפנים זאת בישראל היו מנהיגים גדולים וצדיקים שמסרו את נפשם עבור כלל ישראל כמו שראוי לעשות בן עבורם. אבל בדורינו נגע האטוכיות פשה בקרבנו כולנו חושבים רק על הנגיעה העצמית...

ברכת נאמנות אשנר
מקרב ליבי לירידי נפשי, וירידי כל בית ישראל, ליבו פתוח לכ"א ברוח נדיבה
מאיר יצחק פרץ
היגל שמחת ליבו בנישואיו בשעתום"צ יה"ד שיזכה לבענת בית נאמן בישראל עם דורות ישרים מברוכים, וכל אשר יעשה ויפנה ויצליח בסניעתא דשמיא והצלחה מרובה המבדך מעומק הלב יוהנן דוודה

נדבת
ירידינו הנכבד
הר"ר שמואל כץ הי"ו
לדגל לידת בנו למזל"ט
יה"ד שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים, וירווח ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה

שהשמה במועדים
ברכת מזל טוב
שגורה בזה לירידינו הנכבדים
הדין **בנימין כץ שליטא** ורשאה ונתין להולדת בנו למזל"ט
הדין **שלמה דיובסקי שליטא** ורשאה ונתין להולדת בנו בשעתום"צ
הדין **יהואל שמעיה פרוה"ו** ורשאה ונתין להולדת בנו בשעתום"צ
הדין **שמואל כץ הי"ו** בני ברק יצ"ו להולדת בנו למזל"ט

לזכות
אברהם ישעיה בן ציון
בן חיה גילה
להצלחה בכל העניינים ברוחניות ובגשמיות, אושר ועושר וסייעתא דשמיא מרובה אמן
זמנים לוי"ט ושכ"ק אופק קרית נת
הדלקת נרות: 6:49
ציאת השבת: 7:48
זמן ר"ת: 8:25